

177. Dicsérd, én lelkem, minden erődben

Vad Péter Zsigmond

1. Di-csérd, én lel - kem, min - den e - rőd - ben A nagy Úr Is - tent az ő szent ne - vé - ben.
2. Ó meg - bo - csát - ja min - den bű - nő - det, Ó gyó - gyít - ja meg te be - teg - sé - ge - det.

5

Áld - jad az Is - tent min - den él - ted - ben, El ne fe - lejt - sed jó - té - te - mé - nyi - ben.
A kár - ho - zat - tól meg - ment té - ge - det, Ó ko - ro - náz - za meg a te fe - je - det.

3. Ki minden jóval téged megáldott, Imádságodban téged meghallgatott.
Mint sasmadarat, mely már megaggott, Nagy bűneidből ugyan megifjított.

4. Bízál, én lelkem, az Úr Istenben,
Igen irgalmas ő természetében
Es késedelmes a büntetésben,
Csakhogy megjobbulj a te életedben.

7. Oly igen messze veti bűnünket,
A napnyugathoz mily távol napkelet.
Hogy többé a bűn vissza nem térhet,
Immáron minket pokolra nem vethet.

10. Az Úr Istennek irgalmassága
Istenfélőkön mindöröktől fogva.
Firól fiúra mireánk szálla,
Krisztus Jézusnak megigazítása.

13. Ti, szent angyalok, Istent áldjátok,
Mert őáltala hatalmasok vagytok,
Mindenkor néki szavát halljátok,
Mefogadjátok, néki szolgáljatok.

16. Te szegény község, szorgalmatos légy,
Gyakran hallgassad Istennek igéjét,
Tőled is Isten úgy dicsértessék,
Hogy alábbvaló másoknál te se légy.

5. Ha egy kevésbé haragot mutat,
Az ő haragja mindvégig nem marad.
Fenyegetése nem örökké tart,
Irgalmasságot ismét hozzád mutat.

8. Miként az Atya fiait szánja,
Akképpen Isten híveit nem hagyja.
Mert nem angyalok, azt is jól tudja,
Ő teremtette, mily gyarlók, jól látja.

11. Akik őt féljük, mondását tégyük,
Parancsolatát híven megőrizzük,
Néki engedjünk, ezt emlegessük,
Ennyi jóvoltát, hogy el ne feledjük.

14. Ti, fejedelmek, meghallgassátok,
Isten Uratok, neki szolgáljatok,
Akaratában ti eljárjatok,
Mert tisztetekről számot kell adnotok.

17. Minden állatok, Istent áldjátok,
Ő teremtőtök, mindnyájan valljátok.
Ez egész földön valahol vagytok,
Teremtőtöket örökké áldjátok.

6. Nem bűnünk szerint bánik mivelünk,
Nem érdemünkre fizet ő minékünk.
Mely igen magas az ég felettünk,
Olyan igen nagy irgalma minékünk.

9. Porból teremté, porrá kell lenni,
Miként a fűnek, úgy meg kell száradni.
Mint a virágnak, el kell hullani,
Úgy meg kell Ádám fiainak halni.

12. Vigasság nekünk háborúságban,
Hogy Istenünk van magas mennyországban,
Mindenekkel bír királyságában,
Örökkévaló hatalmasságában.

15. Egyházi rendek, ti is, kik vagytok,
Istent áldjátok, mert pásztori vagytok.
Úgy kiáltsatok, prédikáljatok,
Mint egy trombita, ugyan harsogjatok.

18. De te, én lelkem, te kiváltképpen
Áldjad az Istent, te minden időben.
Mert ő, ki téged adott e testben,
Szent Fia által ismét hozzá vészen.

